

fonnet eller eventuelt et datanet og derfra gennem forurettedes modem eller en tilsvarende »indgang« skaffer sig adgang til forurettedes dataanlæg.

Ganske vist er det som nævnt ovenfor i pkt. 4.2.2. muligt at foretage teleoplysning med samtykke fra en forurettet, jf. retsplejelovens § 786, stk. 2. Den fremgangsmåde er imidlertid langt fra altid tilstrækkelig. Der kan således være forurettede, der modsætter sig politiets indblanding, jf. herved ovenfor pkt. 4.1. om påtalespørgsmålet. Langt vigtigere er det imidlertid, at politiet – når det f.eks. med samtykke fra en forurettet er lykkedes at finde en mistænkt – ofte vil have behov for at foretage teleoplysninger med udgangspunkt i den mistænkte telefon m.v. for at belyse omfanget af hans mulige kriminelle aktivitet over for andre ofre. Hertil kommer yderligere, at der kan være behov for telefonaflytning; ikke så meget med hensyn til samtaler som med hensyn til datakommunikation for derigennem at klarlægge den nærmere karakter af den strafbare handling, dvs. hvad den mistænkte foretager sig med hensyn til fremmede dataanlæg.

Det er på denne baggrund Justitsministeriets opfattelse, at der i sager om overtrædelse af straffelovens § 263, stk. 2, og § 263, stk. 3, jf. stk. 2, bør være mulighed for at foretage telefonaflytning og teleoplysning, uanset kriminalitetskravet ikke er opfyldt. Derimod ses der ikke at være anledning til at give mulighed for at foretage anden aflytning, brevåbning eller brevstandsning.

De almindelige regler om mistankekrav, indikationskrav og proportionalitetskrav vil fortsat skulle finde anvendelse. Det betyder, at indgreb i meddelelseshemmeligheden kun kan ske, hvis det er af afgørende betydning for efterforskningen.

Endvidere indebærer mistankekravet, at politiet over for retten skal kunne godtgøre, at der foreligger bestemte grunde til at antage, at der ved telekommunikation gives meddelelser eller foretages forsendelser til eller fra en mistænkt. Der skal altså foreligge en konkret mistanke mod den person, indgrebet retter sig imod, om, at den pågældende i videre omfang begår »hackerkriminalitet«. En overtrædelse af straffelovens § 263, stk. 2, kan f.eks. opdages ved, at en virksomhed gennem sin interne registrering (»logning«) af brugen af virksomhedens dataanlæg konstaterer en uberettiget anvendelse af anlægget udefra. Indgreb i meddelelseshemmeligheden vil således f.eks. i denne situation forudsætte, at der er tale om opkald af en sådan varighed eller hyppighed, at der sammenholdt med virksomhedens interne registrering af aktiviteterne i dataanlægget og eventuelt andre oplysninger er grundlag for at mistænke en bestemt person for, at denne også i andre

tilfælde overtræder eller forsøger at overtræde § 263. Enkeltstående fejløp kald til et forkert dataanlæg, hvor man afbryder forbindelsen efter at have konstateret, at anlæggets »velkomstbillede« ikke er det rette, medfører derfor ikke, at man kan blive udsat for telefonaflytning eller teleoplysning.

Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 2, nr. 1.

Justitsministeriet finder ikke på det foreliggende grundlag anledning til at foreslå ændringer i reglerne om adgangen til *offentlig påtale*, men dette spørgsmål kan overvejes af det udvalg, der skal overveje eventuelle yderligere lovændringer med henblik på bekæmpelse af datakriminalitet, jf. de almindelige bemærkninger, pkt. 2.2. Det forudsættes i den forbindelse, at der – hvad der som nævnt ovenfor i afsnit 4.2.3. må anses for at være gældende ret – er adgang til offentlig påtale i sager om overtrædelse af straffelovens § 263, stk. 2 og 3, hvis almene hensyn kræver det.

Endelig bemærkes, at Justitsministeriet for at følge udviklingen på området i de kommende år vil indhente og offentliggøre oplysninger fra politikredsen om anvendelsen af telefonaflytning og teleoplysning i efterforskningen af sager om overtrædelse af straffelovens § 263, stk. 2-3, og udfaldet af sådanne sager.

5. »Tyveri af telefonid«

5.1. Rigsadvokatens udtalelse

Rigsadvokaten har i sin udtalelse oplyst, at der findes at være behov for ændring af retsplejelovens bestemmelser om indgreb i meddelelseshemmeligheden, således at det i videre omfang bliver muligt at foretage teleoplysning i sager om »tyveri af telefonid«.

5.2. Den tekniske fremgangsmåde

Ved »tyveri af telefonid« forstås sager, hvor en udenforstående misbruger en abonnents telefonsystem eller anden telekommunikationstjeneste på en sådan måde, at udgiften til telefonsamtalen m.v. påføres denne abonnents regning.

Lovovertrædelser af denne karakter kan begås på flere måder. Misbrug kan bl.a. ske ved, at gerningsmanden fra en ekstern telefon m.v. ringer til forurettedes telefon (omstillingsanlæg) og derfra foretager opkald til en tredje telefon m.v. for forurettedes regning. Det kan være et led i lovovertrædelsen, at der fra et eksternt dataanlæg foretages ændringer i opsætningen af omstillingsanlægget, således at den førnævnte fremgangsmåde muliggøres.